

Visul pieritor

Cutreier singur pădurea, lumina soarelui dispare,
nu găsesc nici o potecă în desiș, la înserare.

Copacii pădurii toți mă privesc, parcă au amuțit,
în jur mișună misterioase făpturi, sunt îngrozit.

Mă pierd acum printre ramuri, a mea viață s-a terminat,
de mâine, trupul meu rece va zace pe frunzișul uscat.

Un putred copac licărește difuz colo-n depărtare,
oare ce-mi vestește această tainică arătare?

Sclipirea lui continuă, îl privesc cu stupoare,
brusc a dispărut, dar iată acolo, iar apare.

Acum tu vibrezi în lumină, îmi dau seamă,
că ești cu mine, de nimic nu mi-e teamă.

Vreau să mângâi făptura din rug, cea lucitoare,
flacăra ei nu rănește, nici nu mă doare.

Pornesc după ea, îmi arată o minune,
și găsesc poteca ce mă scoate din pădure.

Sunt pe imașul mătăsos, luna argintiu lucește,
stau tânjind de plecare, făptura ta îmi lipsește.

.....
Când ceasul deșteptător sună, visul e destrămat,
zâmbetul tău rămâne în mine pe veci păstrat.

Andrei Pogány